

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 ΑΙ, είπε κι' ο Βουαροζέ. 'Ακούστε τί κακό γίνε-
 ται... Σωστή μάχη. Μά μην άνησυχήτε...
 — Γιατί; Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ο Φά-
 βιος.
 — Φαίνεται πώς πάστηκαν οι χουσοθήραι του
 δόν 'Αντώνιο με τους 'Ινδούς.

Οι τρεις κληρικοί σάπασαν τώρα κι' άκουγαν
 τις δυσβολίες που έφευγαν.

Ο Βουαροζέ δεν είχε πέρα έξω. 'Επρόκειτο
 πραγματικώς περί της συγκρούσεως μεταξύ των
 χουσοθηρών και των εριθροδέμων, της συγ-
 κρούσεως που έπληξεν ο άλλωθρος των άτυχών τυ-
 χουακτών.

Οι ραγδαίοι πυροβολισμοί είχαν άναστατώσει
 τη ζούγλα. Τ' άγριμα έσκούζαν κι' έβρουχώντο
 άπειλητικά.

Σιγά-σιγά κατόπι κάθε θόρυβος κατέπαυσε.
 'Απόλυτη σιγή, σιγή πένθιμη κι' άτασία ά-
 πλόηθη κάτω άπ' τον έναστρο ουράνο.

Ο γέρο Βουαροζέ άναστήναξε και είπε σιγά:
 — 'Η μάχη έτελειώσε.
 — Ποιοι νά νίκησαν άραγε; ρώτησε ο Φάβιος.
 — Αυτό δεν εινε δύσκολο να το καταλάβη κανείς, του άπάντησε
 ο Πέτες. Θά νίκησαν αυτοί οι καταραμένοι 'Ινδοί.
 — Γιατί; Πώς το συμπεραίνεις αυτό;
 — Εινε άπλούστατο. Φάβιε. Οι λευκοί ήταν χωρίς άρμηγούς.

Ποιά φοβήματα λοιπόν δια οι εριθροδέμων θα τους έξολόθρευαν.
 — Εινε τρομερό! τρομερό!
 — Ναι. Εινε ένα από τα τόσα δράματα της ζούγλας. Και τό-
 ρα πρέπει νάχουμε τα μάτια μας τέσσερα. Οι 'Ινδοί έλεύθεροι πια
 θα ριχτούν εναντίον μας. 'Εχουμε μαζί τους άνοχτους λογαρια-
 σμούς αίματος. Το Μαύρο Ποιήθ θα ζήτηση να εκδικηθή. Να πι-
 σή ο διάβολος... Γιατί δεν έφειγαμε άπ' τα καταραμένα αυτά μέ-
 ρη όσο ήταν ακόμα καιρός; Άδρια το ποιήθ θα εινε άργά ίσως...
 ούστόσο έγω θα κοιμηθώ λιγάκι...

Ο Φάβιος πλάγιασε σέ λίγο σιμά στον Βουαροζέ και κατακου-
 ραμένος βίωσε ήταν δέν άφησε ν' αποκοιμηθή κι' αυτός, βίως
 είχε κάμει κι' ο Πέτες.

Ο Βουαροζέ σήκωσε τους άταλά-άταλά το κεφάλι του και το
 άκούνησε στό γνάτα του.

Τα άστρα λάμπανε ψηλά στον ουράνο σαν χιλιάδες διαμάντια.
 Ο γηραιός κληρικός έσκυψε πάνω από τον κοιμωμένο Φάβιο,
 τον κοιτάζε άρκετή ώρα με στοργή κ' ύπερα φιλίες:

— Κοιμήσου... κοιμήσου ήσυχα, άγαπημένο μου παιδί, 'Όπως Άλ-
 λολε, όταν ήσουν μικρός, άγριονάο και τώρα από πάνω σου έτοιμος
 να σε ύπερασπισώ από κάθε κίνδυνο. Είσαι μεγάλος και δυνατός
 τώρα, Φάβιε μου, Είσαι πλούσιος, 'Εχεις τους τίτλους της εύγενειας
 σου, 'Ο Θεός να δώσει να εδ-
 τιμήσης, πολυαγαπημένο μου παι-
 δι... Μά άλλοιμονο! Καμιά εγ-
 τυχία δεν εινε πλήρης σ' αυτόν
 τον κόσμο... 'Η ήμερα του χω-
 ρισμού μας έπλησίασε. Θά φύ-
 γης, να πιάς να ζήσης μακριά
 μου, στις πόλεις. Και θ' άπομεί-
 νο πάλι μόνος μου, μόνος κι' έ-
 ρημος... Δεν θά σ' έχω πια κον-
 τά μου, λατρευτό μου παιδί! 'Ο
 γέρο Βουαροζέ θά πεθάνη μέσα
 σ' άγρια δάση... Μά άς εινε
 δοξασιμένο το όνομα του Θεού!...
 Το δεινό μου πραγματοποιήθη-
 κε. Σέ ξαναβρήκα, είσαι πια
 μεγάλος, δυνατός, πλούσιος...
 'Η νύχτα ήταν γλυκειά.

Το φεγγάρι έλουζε τις γύρω
 άγριες έρημιές, με το λευκό του
 φως.

Πλάι, κοντά στους γκρεμούς,
 θρονεύσαν πέφτοντας από ψηλά
 τα νερά του καταράκτου. Τα
 φύλλα των δέντρων θρούσαν
 γλυκά στη νυχτερινή αύρα.

Μακριά άπ' τα 'Ομιχλώδη
 'Όρη, έφτανε κάθε τόσο μια άλ-
 λόκοτη και μυστηρώδης βουή. Τα
 θηρία της ζούγλας την άκουγαν
 κι' οθόλιαζαν άπειλητικά...

Στόν ουράνο έοδιναν κάθε τό-

σο λαμπερά άστρα, διαγράφοντας άγριά τόξα στο θαμπό στερέωμα.
 — Πόσο ή ζούγλα μοιάζει με τον άκεανό! φημίσε ο Βουαρο-
 ζέ. 'Η ίδιες θρονές, ή ίδια μεγαλοπρέπεια... 'Ο άκεανός!... 'Η
 άγάπη της νεότητός μου. 'Η ζούγλα!... Το καταφύγιο των γρη-
 ατειών μου... Κι' άπάνω άπ' όλα αυτά ο Φάβιος μου, ή μεγαλύτερη
 της ζωής μου λατρεία...

'Αξαφνα ένας βλοπτος θόρυβος άκούστηκε πρós το μέρος της
 Κοιλιάς του Χρυσού.

Ο Βουαροζέ άνησίχησε, 'Αφουγκράστηκε κάμποσες στιγμές και
 κατόπι άκούνησε το κεφάλι του Φαβίου στη γη και κατηφόρησε
 πρós την Κοιλιά, με την καρμπίνα στό χέρι.

'Η απότομη βίως ατή μετατόπιση ξύπνησε το Φάβιο, ο όποιος
 μη δέκοντας τον Βουαροζέ πλάι του, σηκώθηκε όρθιος και εκίνε-
 ταξε γύρω του άνησυχα.

Ο Βουαροζέ τον ειδη και ξαναγύρισε άμέσως πίσω.

— Τί τρέχει; τον ρώτησε ο νέος.

— Τίποτα, παιδί μου, ήούχασε.

— Κι' αυτός ο θόρυβος που άκούγεται;

— Εινε μερικά τσακάλια, Μυρίστηκαν στο αίμα που χύθηκε εκά-
 κάτω και τριγυρίζουν ανάμεσα στα κλαδιά.

— Το αίμα!... φημίσε λαμπερός ο Φάβιος. Χύθηκε τόσο αί-
 μα, μέσα σέ μια μέρα!

— Μην τά σκέπτεσαι πια αυτά, καλό μου παιδί. Κύνταξε τον
 Πέτε τί βαθειά που κοιμάται! Κάμε και σέ το ίδιο, Φάβιε μου.

— Νά κοιμηθώ; 'Όχι, εινε άδύνατον... Δεν μπορώ, δεν θέλω.

'Ας μιλήσουμε καλύτερα.

Τα τελευταία αυτά λόγια του νεου, έκαμαν την καρδιά του Βου-
 αροζέ να σαγίτη 'Ηθελε να μιλήσουν. Θά του μιλούσε άσφαλώς
 για το χωρισμό τους. 'Α, τί φρικτή, τί άγαναώδης στιγμή!...

— Είδα στον ύπνο μου τον δέν 'Αντώνιο, ειπε ο Φάβιος. Το φάν-
 τασμά του θά με κληρηγή διαρκώς, άλλοιμονο!

— 'Όχι, Φάβιε, δεν έχεις δικιο, του έξήγησε ο Βουαροζέ. Ειδες
 ένα κακό όνειρο, γιατί τα νεύρα σου εινε ταραγμένα. 'Όλα θά ξεκα-
 στούν με τον καιρό.

Μερικές στιγμές σιωπής έμεσολάβησαν.

Τέλος ο Βουαροζέ άναστήναξε βαθειά και ειπε στον νέο:

— Πές μου, Φάβιε, θά με θυμάσαι όταν θά θρίσκεσαι μακριά
 μου; θάσαι πια τόσο εύνησιμος, παιδί μου! Τη νύχτα που ήδεις
 παγωμένος στη φωτιά μας και ζήτησες τη συνδρομή μας, τη νύ-
 χτα που σε άνεγκνώσα και σε ξαναβρήκα, έκανα γλυκα-δινό σέβδια
 για σενα. 'Επρόκειτο να εισαράξω έκεινης τις ήμερες τους κόπους
 μας, από μια έστρατευση δύο έτών; που έπιχειρήσαμε με τον Πέ-
 τε, για λογαριασμό τρίτου. Κάθε βήμα μας στην έστρατευση αυτή
 ήταν κα κίνδυνος θανάτου. Σχεμάτοιν, Φάβιε μου, να σου χαρί-
 σω τα χρημάτα αυτά. 'Αλλά σήμερα πε ά είσαι πλούσιος, 'Εχεις πε-
 ρισσότερο χρυσάμι στη διαθέσιμη σου, άπ' όσο έχουν όλοι μαζί ο βα-
 σιλές. Δεν μπορώ λοιπόν να σου προσφέρω ο παλιός έγω κληρικός
 παρι μόνο την καρδιά μου... Την καρδιά μου και τη ζωή μου...

Ο Βουαροζέ σταμάτησε. Τόν
 έπαιγε ή συγγίλησις.

— Λοιπόν, ειπε σέ λίγο στον
 Φάβιο, τί θές να μου πης, παιδί
 μου;

'Ο Φάβιος τοιμολόταν ν' άπαν-
 τηση όταν ραγδαίοι πυροβολισμοί
 άνήχησαν πάλι στο βάθος της
 ζούγλας.

Ο Βουαροζέ άκούσε μέσα
 στον ύπνο του και ξύπνησε.

— Τί συμβαίνει πάλιν; ρώτησε,
 άρπάζοντας το δαίλο του, ποιος
 πέσει πλάι του, ενώ κοιμόταν.

— Θά μάχονταν ακόμα οι χου-
 σοθήραι με τους 'Ινδούς, άπάν-
 τησε ο Βουαροζέ. Οι πυροβόλι-
 σμοί πέφτον πρós το μέρος της
 κατασκοπήσεως του δόν 'Αντώ-
 νο.

— Δές νάρθουνε ως εδώ αυτοί
 οι άρχιστοι οι εριθροδέμων; Ξα-
 ναρώτησε ο Πέτες.

— Δεν το πιστεύω, ειπε ο Βου-
 αροζέ. Πάντως κι' αν έρθουν,
 δεν θά μάς θρούνε να κοιμώμα-
 στε. Κι' αν εινε εικοσι βλοκ-βλοκ
 θά τους ξεπαστρέψουμε εύκολα.

Κατόπι ο γηραιός κληρικός γύ-
 ρισε στό Φάβιο και συνέχισε.

— Πρósξε, Φάβιε! 'Αν δεν
 προφτάσουμε να φύγουμε από δδ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΤΡΟΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ. (Τοιχογραφία του Άγιου 'Ιακώβου της Μπουσερι).

καί μᾶς ἐπιτεθοῦν οἱ Ἴνδοί, μὴν ἐκτεθῆς στὰ δέλη καὶ στὶς σφαίρες τους. Μὴ σὲ παρασύρῃ, παιδί μου, ἡ δομητικότητα σου. Πρέπει νὰ πυροβολοῦμε κωθέννας μὲ τὴ σφαῖρά του. Ἐπίσης σημάδευε καλὰ θύαν πυροβολῆς. Μοῦτιγχε, μερικὲς φορές, νὰ βιασθῶ νὰ πυροβολήσω κι' αὐτὴ νὰ χτυπήσω τὸν ἐγκυρὸ στὸ μᾶτι πού τὸν σημάδευε, τὸν χτύπησε στὸ φροῦδι! Σὺ, Φάβιε, σημάδευε στὸ στήθος. Σκοτώνεις ἔτσι ἀσφαλῶς τὸν ἀντίπαλο...

Οἱ πυροβολισμοὶ ποὺ ἀκουγότανσαν μαζουὰ στὴ ζούγκλα, ἔπαιαν σιγά-σιγά. Ἀπόλυτη γαλήνη ἀπλώθηκε γύρω. Τὸ ἀγεράκι π' ἄρχισε νὰ φυσᾷ ἔγινε πὸ δροσερὸ, ἀπόδειξις πὼς πλησίαζε ἡ αὐγὴ. Σὲ λίγο θὰ φεύγατε. Κάθησαν κι' οἱ τρεῖς κάτω κι' ἄρχισαν νὰ προσευχίζοντι.

Ὅταν τὸ πρῶγεμά τους τελείωσε, ὁ Φάβιος γύρισε στὸν Βουαροζέ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πές μου, Βουαροζέ, σοῦ ἀρέσει ἡ ζωὴ τῶν πόλεων;

Ποῖν ὁ Βουαροζέ προλάβη ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Πέτες σηκώθηκε κι' ἀπομακρόνηθε μερικὰ θήματα. Κατάλαβε πὼς ἡ συζήτησις αὐτὴ θὰ ἦταν σκεπτικὴ μὲ τὸν ἀποχωρισμὸ τους ἀπὸ τὸν Φάβιο.

— Ἄν ποῦ ἀρέσουν ἡ πόλεις, ἀπάντησε ὁ Βουαροζέ στὸ Φάβιο. Μά... φυσικά μού ἀρέσουν. Βέβαια ἔχουν θορύβους, συνασπισμούς καὶ τὰ ρέστα, ἀλλὰ... ἀλλὰ, διάβολε, θάμουν εὐτυχίης νὰ βροσκοῦμαι μαζὺ σου.

Ὁ γουαῖος κληγὸς δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ἐφεύδετο γιὰ νὰ μὴ διασαρετήσῃ τὸ Φάβιο. Αὐτὸς νὰ ζήσῃ μέσα σὲ μιὰ πόλι; Θὰ πέθαινε μέσα σὲ λίγες ὥρες ἀπὸ ἀσφαξίης.

Ὁ Πέτες κατάλαβε τὸ ψέμμα τοῦ Βουαροζέ καὶ τὸ δράμα ποὺ παίζονταν στὴν καρδιά του καὶ ξερόβηξε ἀπ' τὸ μέρος ποῦχε ἀποτραβηχτεῖ.

— Καὶ ἡ ζούγκλα, δὲν σ' ἀρέσει ἡ ζούγκλα; Ξαναρώτησε ὁ Φάβιος.

— Χι... Καλὰ εἶνε, παιδί μου, ἂν καὶ κινδυνεύῃ νὰ πεθάνῃ κανεὶς σήμερα ἀπὸ δίψα κι' αἶμα ἀπὸ πείνα, ἂν καὶ κινδυνεύῃ, λέω, κανεὶς νὰ τοῦ γινῶσκουν τὸ κρανίον οἱ Ἴνδοί ἢ νὰ τὸν κατασπαράξῃ καμμία τίγρις...

Καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ Βουαροζέ, δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ μὴ διασαρετήσῃ τὸ Φάβιο. Σ' αὐτὸν δὲν ἄρεγε ἡ ζούγκλα; Καὶ μῆπως μποροῦσε νὰ ζήσῃ μαζουὰ ἀπ' αὐτὴ; Ἡ ζούγκλα ἦταν τὸ σπίτι του, τὸ παλάτι του, ὁ παρόδειξος του.

Ὁ Πέτες ἀκουσε καὶ τὸ ψέμμα του αὐτὸ καὶ ξαναδῆξε.

Ἡ θέσις τοῦ Βουαροζέ ἦταν δύσκολη. Ἀναγκαζότανε νὰ λήθῃ ψέμματα, χάριν τοῦ Φαβίου, τὸν ὁποῖο θ' ἀκολουθοῦσε, ἂν τοῦ τὸ ζητοῦσε, ἔστω κι' ἂν πέθαινε τὴν πρώτη μέρα ποὺ θὰ πατοῦσε τὸ πόδι του στὴν πόλι.

Ὁ Πέτες λυπήθηκε τὸν γηραιὸ φίλο του. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περὶ καὶ φώναξε ἄξαρνα:

— Μὴν τὸν πιστεύεις, Φάβιε! Δὲν λέει ἀλήθεια. Δὲν βλέπεις λοιπὸν πὼς πνίγεται ἡ φωνὴ στὸ λαμῖό του;

— Πέτε! Φώναξε ὁ Βουαροζέ καὶ τινάχθηκε ὀρθιος.

— Ναι, ναι, ἔτσι εἶνε, ἐπέμεινε ὁ Πέτες. Πές τὴν ἀλήθεια, παλιῆ μου φίλε. Δὲν μποροῦμε ἐμεῖς νὰ ζήσουμε στὶς πόλεις.

— Θὰ τὸ κάμω, φώναξε ὁ Βουαροζέ. Τὸ ὅτι ὁ Φάβιος θὰ μοῦ κλεισθῇ τὰ μάτια θύαν πεθάνω, εἶνε ἀρκετὴ εὐτυχία γιὰ μένα, τὸν μόνον κι' ἔρημον.

— Ἐτοῖ λοιπὸν, Βουαροζέ; Εἶσαι ἔρμημος στὸν κόσμο; Κι' ἐμένα τὸν παλιὸ σου σύντροφο δὲν με λογαριάζεις; Δὲν ζοῦμε τόσα χρόνια μαζὺ. Μαζὺ δὲν κινδυνεύαμε χίλιες φορές; Σ' ἐγκατέλειψα πατέ;

Ὁ Βουαροζέ ἔσκυψε λυπημένος τὸ κεφάλι του.

Ἐπὶ μερικὰ δευτερόλεπτα κανεὶς δὲν μιλοῦσε.

— Ὁ Φάβιος ἔπαισε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦς δυὸ κληγόνους καὶ τοῦς εἶπε: — Ἀκούστε, φίλοι μου. Οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος μαντέψατε τὴ σκέψι μου. Δὲν ἀγαπᾷ τὴ ζωὴ τῶν πόλεων. Δὲν ἀγαπᾷ τὰ πλοῦτη καὶ τὴν πολυτέλεια. Δὲν θέλω οὔτε δρᾶμα ἀπὸ τὸ χουσαφι τῆς Κουλάδος. Ἐνα μόνον θέλω...

Οἱ δύο κληγοὶ εἶχαν κρεαστεῖ ἀπ' τὰ χεῖλη του.

— Ἐνα μόνον κατὰ, συνέχισε ὁ Φάβιος. Νὰ ζήσω μαζὺ σας. Νὰ μείνω κοντὰ σας, νὰ συμμερισθῶ τοὺς κινδύνους σας. Πές μου, Πέτε, τὸ θές ἐσὺ αὐτὸ;

— Διάβολε! φώναξε μὲ χαρὰ ὁ Πέτες. Θέλει καὶ ρώτημα; Τὸ θέλω καὶ τὸ παραθέλω μάλιστα.

— Κι' ἐσὺ, Βουαροζέ;

Ὁ Βουαροζέ πνιγόταν ἀπ' τὴ χαρὰ του.

— Φάβιε!... Υἱέ μου!... Φώναξε. Ἐλα... ἐδῶ... ἐδῶ στὴν ἀγκαλιά μου!...

Ὁ Φάβιος ρίχτηκε συγκαμνημένος στὴν ἀγκαλιά τοῦ γιγαντόσωμου κληγοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἔσφιξε μὲ λαχτάρια στὸ στήθος του, τραυλίζοντας:

— Θεέ μου... Θεέ μου, σ' εὐχαριστᾷ!

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ὁ Πέτες βρῆκε κωθὸν νὰ καταφορήσῃ πρὸς τὴν Κουλάδα τοῦ Χουσεῦ. Ἐφτάσε στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν τὸ χουσαφι καὶ στάθηκε. Ὁ θησαυρὸς ἐκεῖνος λαμπροποῦσε ὑπέροχα, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῆς οὐλῆνης.

— Πόσο χουσαφι!... ψιθύρισε ὁ κληγὸς θαμπαμένος. Πόση εὐτυχία, μὰ καὶ πόση δυστυχία συγχρόνως!... Μὰ καὶ δὲν τὸ θέλει ὁ Φάβιος, μὰ καὶ τὸ περιφρονεῖ, ἂς τὸ κρύψω ἀπ' τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Ἄς τὸ σκεπάσω. Ἐτσι προλαμβάνω, ποῖος ἔξερει, πόσες δυστυχίης καὶ συμφορές!...

Μιλώντας ἔτσι ὁ κληγὸς, σκόρπισε μὲ τὰ πόδια του τὸν σωρὸ τοῦ χουσαφιού ποὺ εἶχε μαζέψει ὁ Κουχίλος. Ἐκομὴ κατόπιν μερικὲς ἀγκαλιές κλαδιὰ καὶ τὰ σκόρπισε πάνω ἀπ' τὸ θησαυρὸ.

— Θαμνάσαι! ψιθύρισε. Τώρα δὲν φαίνεται ἀπολύτως τίποτα. Κι' ἂν περάσῃ κανεὶς ἀπὸ δῶ, οὔτε θὰ ἴποιασθῇ καν τὴν ὑπαρξί τοῦ θησαυροῦ.

Ὅταν ὁ Πέτες ξαναγύρισε στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, βρῆκε τὸν Βουαροζέ νὰ ἐξιμνῇ στὸν Φάβιο τὴ ζωὴ τῶν δασῶν. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔνα σύννεφο σκέπασε τὸ φεγγάρι καὶ συγχρόνως ἀκούστηκε πωδοβολητὸ ἀλόγου, τὸ ὁποῖο ἐκάλπαξε σάν δαμονομένο.

— Διάβολε! Ποῖος νᾶναι; εἶπε ὁ Πέτες ἀνήσυχος.

Τὰ βλέμματά τους καρφώθηκαν μ' ἀγωνία πρὸς τὴ ζούγκλα. Μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι, ἔτοιμοι νὰ ἀμυνθοῦν, διέκριναν σὲ λίγο ἕναν ἱππέα νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος τους, ἀλλ' ἄρκετὰ ἀνοχτὰ.

— Ποῖος εἶνε ἄραγε; εἶπε ὁ Βουαροζέ.

— Κανέναν Ἴνδοῦ, ἴσως, ἀπάντησε ὁ Πέτες.

— Ὁχι, ὄχι, εἶνε λευκός. Γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος.

— Θὰ εἶνε κανέναν χρισοθήρας, κληγὴν μὲνός ἀπ' τοὺς Ἴνδοῦς.

Ὁ ἱππεὺς γύρισε τώρα ἀπότομα τὸ ἀλόγο του πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκότανσαν οἱ τρεῖς κληγοὶ.

Ὁ Βουαροζέ σηκώθηκε ὀρθιος καὶ τοῦ φώναξε σὲ ἰσπανικὴ γλώσσα:

— Ἐ, φίλε!... Ποῖος εἶσαι σὺ καὶ τί γυρεύεις στὰ μέρη αὐτὰ;

Ὁ ἱππεὺς προχώρησε λίγο ἀκόμα, στάθηκε κάτω ἀπὸ τὸν βράχο κι' ἀπάντησε:

— Φίλος εἶμαι πράγματι, δπως τὸ εἶπες.

— Ὁ Πέτρος Διά! φώναξαν μ' ἕνα στόμα οἱ τρεῖς κληγοὶ. Ἦταν πραγματικῶς ὁ γενναῖος Διάς, ὁ ὁποῖος φώναξε πρὸς τοὺς τρεῖς κληγόνους, ὅσο δυνατὰ μποροῦσε:

— Ἀκούστε με καὶ οἱ τρεῖς, ἀκούστε γρήγορα καὶ προσέξτε τί θὰ σᾶς πῶ...

— Νὰ κατέβουμε κοντὰ σου; ρώτησε ὁ Πέτες.

— Ὁχι, ὄχι, μὴ με διακόψατε. Δὲν ἔχετε καιρὸ νὰ κατεβῆτε ὧς ἐδῶ. Οἱ Ἴνδοί ἔσφαξαν ὅλους σχεδὸν τοὺς χουσοθήρας. Μόλις κατόρθωσα νὰ ξεφύγω μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους. Μὲ κληγᾶνε... Ἐρχονται κατόπι μου...

— Ἀνέμα γρήγορα στὸ βράχο, φώναξε ὁ Βουαροζέ.

— Ὁχι, δὲν προφτάνω. Ἐχω ἄλλωστε νὰ εἰδοποιήσω κι' ἄλλους φίλους ποὺ κινδυνεύουν τρομερὰ. Φυλαχτήτε λοιπὸν. Μοῦ φερθήκατε γενναῖα καὶ σὰς ἀναποδίδω τὴν κλωσίνη σας... Ὁ Θεὸς νὰ σας βοηθῆσι!...

— Πόσο Ἴνδοί ἔρχονται; ρώτησε ὁ Βουαροζέ.

— Ἀρκετοὶ. Μὰ τὸ κακὸ δὲν εἶν' αὐτὸ μόνον. Τὸ κακὸ εἶνε ὅτι ἀφῆσατε καὶ σεῖς κι' ἐγὼ ζωντανὸν τὸν ἀρχεῖο Βαράδο. Ἐπεσε στὰ χέρια τῶν Ἴνδῶν καὶ τώρα ὀδηγεῖ ἐδῶ, μαζὺ μὲ τοὺς κόκκινους αὐτοὺς διαβόλους, καὶ δυὸ τρομεροὺς πειρατὰς τῆς ζούγκλας καὶ τῆς ἐρήμου...

Καλασμοὺς πολλῶν μαζὺ ἀλόγων ἀκούστηκε ἔξαρνα στὸ δάσος.

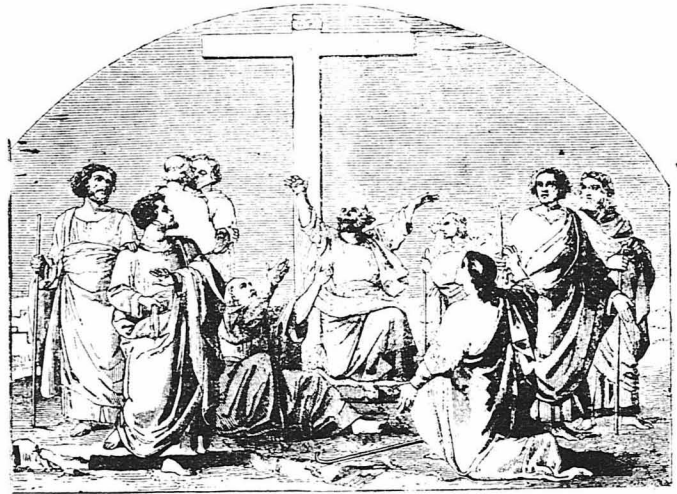
— Ἐρχονται!... φώναξαν οἱ τρεῖς κληγοὶ.

— Ἐρχονται!... ἐκραύησε καὶ ὁ Διάς. Καλὴ ἀντάμωσις, φίλοι μου. Κι' ἂν γλυτώσατε ἀπ' τὴν τραγικὴ αὐτὴ περιπέτεια, πάρτε τὸ δρόμο ποὺ βγαίνει στὸ Κόκκινο Ποτάμι. Θὰ βρῆτε ἐκεῖ φίλους γενναίους, οἱ ὁποῖοι θὰ σᾶς ὑπερασπισθοῦν καὶ.....

Δὲν προφτάσε νὰ τελείωσῃ τὴ φράσι του.

(Ἀκολουθεῖ)

□ □ □ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ □ □ □

ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΑΝΑΧΩΡΟΥΝ ΔΙΑ ΝΑ ΔΙΔΑΞΟΥΝ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

(Πίναξ τοῦ Κλαίρ)